

## BEROEPSBELANGEN.

EEN CONSULT MET OTTO-OTTO. — Wij meenden al van OTTO SCHLESINGER af te zijn, maar hij houdt ons nog maar altijd bezig. Een collega is het niet ermêe eens, dat wij kwaad doen met het geven van een attest om naar OTTO-OTTO te gaan. Als wij zelf niet kunnen helpen, meent hij, dat wij de gelegenheid niet moeten ontnemen om hulp te zoeken waar men zich verbeeldt, die te kunnen vinden. Maar ik blijf er bij, dat OTTO-OTTO den hulpzoekenden den weg niet moet versperren, door van hen een attest te eischen, dat alleen moet dienen om hem te kunnen laten beweren, dat de dokters van Nederland hun patiënten tot hem zenden. Wij zijn, zooals een collega het eens in een ander verband uitdrukte, „te goed om op de koorde te gaan, telkens als OTTO-OTTO ons wel wil laten dansen”.

De collega heeft intusschen door zijn opvatting gelegenheid gevonden, den grooten man zelf te spreken, en, althans voor zijn patiënten, diens hoedanigheden in het ware licht te doen verschijnen. Hij had een patiëntje met pes equinovarus, en, daar orthopaedische behandeling slechts matig had geholpen, hadden de patiënten hem gevraagd, met het kind eens naar OTTO-OTTO te gaan.

Hier volgt het verhaal van het consult: „Hij onderzocht het kind, zooals ik vermoed, dat mijn keukenmeid het zou hebben gedaan en wenschte mij daarna alleen te spreken. Ziehier een uittreksel uit de samenspraak: „Haben die Leute Geld :” — „Ja”. — „Schicken sie das Mädél nach Blankenburg; wenn's nicht hilft, hat sie doch einen schönen Ferien gehabt.”

„Woher kommt es dass der Fuss so schlecht steht ?” — „Nach einer poliomyelitis anterior acuta”. — „Was ist das ?”

Onze collega wenschte zijn consulent geen les te geven en verwees hem naar de literatuur. Nu, zoo besluit mijn briefschrijver, weten de ouders, dat de man een zwendelaar is, en het kind gaat niet naar Blankenburg. Had ik gezegd: met dien vent bemoei ik mij niet, dan was hij een groot genie geweest en ik een bekrompemde idioot.

Al ben ik zeer dankbaar voor de kostelijke mededeeling, ik kan deze opvatting niet deelen. De arts had nog wel zooveel gezag bij zijn patiënten gehad, dat hij hen had kunnen doen begrijpen, dat de aandoening niet voor suggestie-behandeling vatbaar was, al zou de behandelaar een knap psycho-therapeut zijn en bovendien te goeder trouw. En zouden zij dit niet hebben willen begrijpen, dan zouden zij, door hun eigenzinnigheid, eerst na groote onkosten hebben ingezien, wat zij nu weten: dat hun dokter gelijk had en dat OTTO-OTTO hen bedrogen had.

Het gebeurt immers dagelijks, dat patiënten ons vragen, of zij niet een bepaald soort specialist zouden raadplegen. En als wij dan weten, dat zij daar niet thuis behooren, zeggen wij het, en als zij eenigszins verstandige menschen zijn, besparen zij zich dan kosten en teleurstelling. Wij zijn er toch als raadsman! En willen zij met geweld met hun waterpokken naar een Röntgenoloog, of met hun hamerteenen naar een huidarts, dan laten wij hen immers alleen!

DE WET TOT BESTRIJDING DER GESLACHTSZIEKTEN IN DUITSCHLAND. — Het staat er slecht voor met de wet tot bestrijding der geslachtsziekten. De machtige kwakzalversbonden weten het publiek op te winden door krijgsleuzen als: rechtloosheid en uitzonderingstoestand van lijdens aan geslachtsziekten en personen die van zulke ziekten worden beticht; dictatuur van de specialisten voor geslachtsziekten; uitlokking van aanbrengerij; gedwongen behandeling in het gevangenis-ziekenhuis; alleen de zelfmoord staat nog vrij!

Het publiek onderteeft druk de verzoekschriften tot verwerping van de wet, waarvoor nog onlangs door de *Rothe Fahne* werd gewaarschuwd. En de druk op de Rijksdagleden zal naar men vreest te sterk worden (*Münch. med. Wochenschr.*).

Het lijkt een groote fout, dat naast het verbod voor kwakzalvers om geslachtsziekten te behandelen (en afgaande op de moeite, die zij nu doen, moet hun praktijk

op dit gebied wel groot zijn) de voorwaardelijke aangifte der gevallen van geslachtsziekte in het ontwerp is opgenomen. De bedoeling is wel, contrôle er op te kunnen oefenen, of de patiënten zich geregeld en door bevoegden laten behandelen, en of zij gevaar voor anderen opleveren; maar de patiënt of wie het kan worden, wenscht zulk een contrôle niet. Het gevolg zal nu al licht zijn, dat de lijdens worden verwijderd van de beste behandeling, waarvan doelmatige voorlichting hen meer en meer de noodzakelijkheid had doen begrijpen.

De artsen doen hun best, de aanneming van de wet nog te bevorderen. Er zijn echter in het parlement artsen, prof. GROTJAHN en dr. HARTMANN, die een — naar het den meesten artsen wel zal voorkomen — heilloozen middenweg voorstellen: toelating van behandeling door niet-artsen *onder toezicht van artsen, dus wettelijke „dekking” van kwakzalvers*. Alleen het verbod van reclame en van behandeling per brief.

Dit voorstel is zeker geïnspireerd door een niet onvermakelijke uiting in een der kwakzalversgeschriften: het is niet mogelijk den mensch te behandelen als deze ziekten zijn uitgesloten; de leek, in tegenstelling van den specialist, behandelt den geheelen mensch, en een mensch is zonder geslachtsorganen niet denkbaar!

*De vertegenwoordigers der ziekentonsden steunen de artsen krachtig in hun strijd tegen de kwakzalverij op dit gebied.* Ook van het bemiddelend voorstel van GROTJAHN en HARTMANN willen zij niets weten (*Berl. Aerztl. Corresp.*). PINKHOF.

VRIJE UITOEFENING DER GENEESKUNDE IN GRAUBUNDEN. — In het kanton Gräubunden is bij volksstemming de uitoefening der geneeskunde tot op zekere hoogte vrij verklaard: de zoogenaamde geneesmethode met giftvrije kruiden. Men heeft nu daarvoor een reglement vastgesteld. De kosten voor verkrijging van de permissie bedragen 100 francs. Het verzoek daartoe moet aan de kantonale regeering worden gedaan, met bijvoeging van 200 francs. Verder wordt overlegging geëischt van mededeelingen over opleiding, beroep, gedetailleerde beschrijving der ziekten, die men wenscht te behandelen en van de kruiden, die men als geneesmiddel wenscht te gebruiken. E. SLUITER.

## INGEZONDEN.

### EEN REFLEXVERSCHIJNSEL BIJ PSYCHOSEN.

Naar aanleiding van het artikel van SCHRIJVER zou ik het volgende willen mededeelen over een patiënt, op de afd. van prof. WERTHEIM SALOMONSON, bij wien ik ik den bedoelden reflex eveneens waarnam. Beiderzijds vertoonde deze 36-jarige patiënt alle teekenen van pyramide-baan-onderbreking met de levendigste patholog. reflexen. Een sensibiliteitsstoornis wees op een proces in het onderste borstmerg, die door ons opgevat werd als primaire acute dwarsmyelitis, hoewel een wervel, pijnlijk bij druk, benevens de sterke lymphocytose (bij matige drukverhooging) in het lumbaalvocht tot voorzichtigheid bij de diagnose maanden.

Zeer duidelijk was o.a. bij patiënt de plantairflexie, alleen van de 4 kleinere teenen, bij opwekking van den reflex van MENDEL; klopte men meer proximaal op den voetrug, dan verzwakte de reflex tot volkomen verdwijnen toe bij kloppen op den voorkant der tibia. Bij nog meer proximaal kloppen trad nu een duidelijk andere reflex op, met plantairflexie ook van den grooten teen, die zelfs bleef op de plaatsen, waarop anders de directe spierprikkelbaarheid van den m. ext. halluc. long. duidelijke dorsaalbeweging veroorzaakt.

In het verdere ziekteverloop nam met het verminderen der sterke reflexprikkelbaarheid het verschijnsel af. Bij een latere hernieuwde opneming van pat. op de afdeling bestonden nog wel in geringer mate de reflexen van MENDEL (in plantairen zin) naast die van OPPENHEIM, BABINSKI enz., maar niet meer de plantairbeweging der teenen bij bekloppen van de voorzijde van het onderbeen.

Ik heb later nimmer meer een soortgelijken reflex bij mijn (neurologische) patiënten kunnen opwekken, hoewel ik begrijpelijkerwijze mijn aandacht er op gevestigd hield, ook niet bij meningitiden en andere drukverhoogende processen.